

TẬP 25

HỒI 250

Hung Hâu

Hồng quang không ngừng chớp động, không gian rộng lớn sáng rực như ban ngày, xung quanh tràn ngập khí vị huyết tanh, một bình đài rộng rãi từ cửa động vươn ra đến tận giữa hang. Tiểu Hôi thận trọng tiến vào, nhảy lên bình đài, thân hình nhỏ nhắn của nó lọt thỏm trong hang động to rộng trông lại càng bé xíu.

Hiển nhiên nơi này hoàn toàn không như những chỗ khác, dù cho hết sức hiếu động và tò mò như Tiểu Hôi cũng cảm thấy điều gì đó, mới không ngay lập tức chạy thẳng vào mà lại đứng yên tại chỗ, ba con mắt đảo tròn nhìn tứ phía. Đáng chú ý nhất là khắp nơi đều một màu đỏ, trên không ánh hồng chớp động, ngẫu nhiên trong cảnh tĩnh lặng có tiếng ồn ào chính là một trận hồng phong quét qua, mặt đất bình đài dưới chân Tiểu Hôi cũng xuất hiện một vết đỏ quái dị.

Tiểu Hôi đứng lặng nhìn xung quanh một lúc lâu, đoạn từ từ đi lên phía trước, trong không gian rộng mở lúc này chỉ duy nhất thân ảnh nhỏ bé di động, ánh hồng quang chớp chớp bất định chiếu lên thân hình nó tạo thành một cái bóng dài dài phía sau.

Trong lúc chậm rãi đi tới, đôi lúc Tiểu Hôi quay đầu nhìn ngó, bầu không khí tuy mùi phần quỷ dị, nhưng trong lúc Tiểu Hôi bước đi không thấy bất kỳ biến hóa khác lạ nào. Rất mau lẹ, Tiểu Hôi tới tận cùng bình đài.

Ở đầu này bình đài, khí vị huyết tinh đậm đặc nhất, cảm giác như xộc thẳng vào mặt, dù là Tiểu Hôi cũng không thể không lộ vẻ khó chịu, đưa tay bịt mũi.

Tận cùng bình đài nằm chính giữa hang động, bên dưới chính là một Huyết Trì sâu thẳm, Tiểu Hôi thông thả tiến tới, thận trọng nằm sấp xuống thò đầu quan sát.

Trước mắt là một hồ nước lớn, nước hồ đỏ tươi như máu, từ dưới đáy không ngừng có những bọt khí nổi lên, tới mặt hồ liền vỡ ra phát tán mùi huyết tanh nồng. Dưới nước có bốn con linh thú khổng lồ tựa như bị cầm cố, đại bộ phận thân thể chìm trong nước

máu, coi ra đều hữu khí vô lực, mỗi một suy kiệt, hầu như không thấy động đậy gì. Đột nhiên Tiểu Hôi cứng người lại, con mắt giữa trán vụt sáng lên.

Một trong bốn con cự thú hình dáng tựa như quái vật phi long, răng nanh dài nhọn, thoát nhìn có ba phần giống lợn, chính là Man Hoang Chúc Long.

Một con nữa chỉ có một chân, thân hình to lớn, tiếng kêu như sấm sét, tuy chìm dưới nước mà trông vẫn như một tòa núi nhỏ. Chính là Đông Hải Quỷ Ngư.

Hai con linh thú này Tiểu Hôi chưa từng gặp qua, chỉ liếc một cái rồi bỏ qua, nhưng còn hai con linh thú còn lại nó đã từng gặp, một con hình dáng như phượng hoàng, bộ lông tuyệt đẹp, ẩn ước uy phong như chúa tể các loài chim, chính là linh thú ngày nọ bảo vệ Thiên Đế Bảo Khố tại vùng đầm lầy phía tây - Hoàng Điểu; linh thú cuối cùng chính là nguyên nhân khiến Tiểu Hôi vừa kinh hãi vừa phẫn nộ, chính là con cự thú Thao Thiết ngày nọ theo bên cạnh Thú Thần, sau khi Thú Thần chết có giao hảo với Tiểu Hôi.

Mấy con linh thú kia chịu khổ thì mặc kệ, chính vì Tiểu Hôi cũng chẳng quen biết gì chúng, trong số đó Hoàng Điểu lại còn có chút oán cừu với Tiểu Hôi, trông thấy kết cục của nó như thế không chừng Tiểu Hôi còn hoa chân múa tay cao hứng, nhưng Thao Thiết vào Tiểu Hôi giao tình không nhạt, lúc này nhìn nó toàn thân chìm trong huyết thủy, bộ dạng đờ đẫn bất lực, Tiểu Hôi lập tức trở nên khẩn trương, kêu vang chi chi.

Tiếng kêu của Tiểu Hôi mau lẹ phá vỡ sự yên tĩnh của Huyết Trì, tứ đại linh thú đâu phải súc sinh tầm thường, tuy bị trận pháp quỷ dị cầm cố, toàn thân linh khí bị hấp thụ triệt để, nhưng vẫn đồng thời quay đầu lại nhìn lên phía trên. Chỉ thấy cao cao trên mặt bình đài, đột nhiên xuất hiện một con khỉ đang hướng xuống kêu réo.

Ba con linh thú còn lại không có phản ứng gì, nhưng Thao Thiết nhìn một cái đã nhận ra Tiểu Hôi, cái đầu khổng lồ lắc lư, rống lên một tiếng, tiếc là mới được nửa chừng khí lực đã cạn, âm thanh dần dần hạ xuống, hiển nhiên một thân linh khí của Thao Thiết mười phần không còn một, sức cùng lực kiệt.

Tiểu Hôi coi thảm trạng của Thao Thiết càng thêm tức giận, nhưng giận rồi cũng không biết phải làm gì, cứ ở trên bình đài vò đầu bứt tai vội vã cuống quýt. Ở bên dưới tựa hồ mấy con linh thú còn lại đã nhìn thấy biểu hiện kỳ dị của Tiểu Hôi không giống mấy người điều khiển trận pháp ngày thường. Nhất thời Hoàng Điểu kêu vang, thêm vào tiếng gầm gừ quái dị của Chúc Long đồng thời truyền lên, thấy đều ra ý khẩn cầu.

Bốn con linh thú này bị Tứ Linh huyết châm cầm cố, nguyên bốn đều là thiên địa linh thú cực kỳ hung mãnh, tung hoành một phương, chưa bao giờ để vật gì trong mắt, nói gì đến thời điểm này bắt buộc phải lên tiếng cầu xin. Từ đây có thể tưởng tượng Tứ

Linh trận này ác độc đến mức nào, cho dù là hồng hoang dị chủng linh thú của đất trời cũng không chịu đựng nổi cực hình phạt linh tẩm huyết.

Hàng loạt tiếng kêu ai oán truyền đến, Tiểu Hôi như kiến bò chảo nóng cuống quýt chạy tới chạy lui, đột nhiên giống như hạ quyết tâm, giậm chân nhảy xuống. Tứ đại linh thú nhìn thấy hành động này, lập tức cả loạt xao động.

Nhưng chỉ thấy Tiểu Hôi cái đuôi không ngừng ve vẩy, thân hình đang lướt trên không đột nhiên quay ngược trở lại, giống như bị gió thổi bạt đi, "bịch" một tiếng rớt xuống thạch trụ bên dưới bình đài. Vốn loài khỉ giỏi nhất là leo trèo, tuy rằng thạch trụ cao vút, nhưng bên ngoài sù sì thô ráp, có chỗ lại đột ngột nhô ra một khối đá, người thường trông thấy thì e ngại, đối với con khỉ Tiểu Hôi lại là chỗ đặt chân lý tưởng.

Chỉ thấy thân hình màu xám từ trên thạch trụ mau lẹ tụt xuống, cự ly mười trượng không mất đến một khắc đã từ bình đài tiếp cận với mặt nước. Ở bên cạnh này mùi tanh tưởi càng nồng nặc phát buồn nôn, xung quanh toàn một màu nước hồ đỏ rực, từ dưới đáy không ngừng có những bọt khí nổi lên đến mặt nước nổ vỡ lụp bụp.

Con cự thú ở gần thạch trụ nhất không phải là Thao Thiết mà là Đông hải Quỷ Ngưu với thân hình vĩ đại, Thao Thiết nằm ở bên trái Quỷ Ngưu. Tiểu Hôi bám thạch trụ mở to mắt nhìn, với linh cơ của nó, đương nhiên không muốn rơi xuống làn nước kinh khủng này.

Một lát sau, Tiểu Hôi tựa như phát hiện cái gì đấy, bốn chân rụt về, song cước đập vào thạch trụ, mượn đủ lực nhảy vọt ra xa nửa trượng, đúng vào chỗ da bụng Quỷ Ngưu lộ ra khỏi mặt nước, đoạn lại điểm chân vào đó nhảy thêm một cú, thân hình vẽ nên một vệt xám trong không trung, rồi đứng vào đỉnh đầu Thao Thiết lộ trên mặt nước.

Chi chi, chi chi...

Hạ xuống đầu Thao Thiết, lập tức Tiểu Hôi kêu vang, đồng thời song thủ xoa lên da đầu trống trơn của Thao Thiết dò xét kỹ càng, dáng vẻ cực kỳ quan tâm, tựa như muốn xem đáo để lão bằng hữu thụ thương thế nào.

Thao Thiết ngày nào cực kỳ hung hãn xem ra lúc này đối với Tiểu Hôi lại mười phần vui sướng và yên tâm, liên tiếp phát ra những âm thanh trầm trầm, cái đầu khe khẽ lắc lư.

Xung quanh ba con linh thú còn lại lúc này đều yên lặng chăm chú vào Tiểu Hôi và Thao Thiết.

Tiểu Hôi coi xét lớp da đầu cứng rắn của Thao Thiết một lúc rồi ngừng lại, tựa hồ có chút khó khăn nghi hoặc, nhất thời không hiểu rõ tình huống xung quanh, ngồi trên

đỉnh đầu Thao Thiết, đưa tay ôm đầu, bất ngờ chính lúc ấy, vì toàn thân Thao Thiết chỉ có đỉnh đầu nhô lên khỏi mặt nước, chỗ đứng chân rất nhỏ, Tiểu Hôi chỉ hơi lơ đãng một chút đã để chót đuôi rơi xuống nước.

Chi chi, chi chi!

Tiểu Hôi tựa như phải bỏng nhảy vọt lên, xung quanh bốn con cự thú đồng thời xao động, không ngớt rền rĩ, Thao Thiết dưới chân Tiểu Hôi cũng giật mình kinh hãi, nhưng cái đầu vẫn không dám loạn động sợ làm Tiểu Hôi rơi xuống nước, chỉ găm gừ liên tục, đồng thời hai mắt trắng dã to như hai quả chuông đảo ngược lên muốn coi xem đáo để có chuyện gì phát sinh với Tiểu Hôi, trông thật buồn cười.

Tiểu Hôi túm đuôi đưa lên tận mặt nhìn xem, thấy mẩu chót đuôi vừa rồi bị chạm xuống nước tuy rằng chưa đến nổi nứt da rách thịt, nhưng cũng bị cháy xém ít nhiều giống như bị lửa đốt, ngơ ngác một lúc, đoạn phùng má thổi mấy hơi vào chót đuôi, không biết có phải vì thế hay không mà cảm giác đau đớn cũng giảm đi một chút.

Tiểu Hôi thả cái đuôi ra, thận trọng đứng lên, vươn tay vỗ mấy cái lên đầu Thao Thiết, ý muốn nói không có chuyện gì, Thao Thiết khi ấy mới yên tĩnh trở lại, ba con linh thú kia cũng bình tĩnh hơn.

Chỉ một lúc sau, ánh mắt Tiểu Hôi lướt qua Thao Thiết nhìn mấy con thú còn lại, phát hiện bọn chúng đều bị cấm cố trong Huyết Trì, hữu khí vô lực, liền hết sức phẫn nộ, vừa rồi cái đuôi mới khê chạm xuống nước mà đã thấy lợi hại đến thế, bốn con linh thú này cả ngày dầm mình trong hồ nước hỏi sẽ đau khổ đến chừng nào.

Nộ khí trong mắt Tiểu Hôi mỗi lúc một nhiều, đột nhiên từ trên đầu Thao Thiết nhảy vọt lên, miệng kêu chi chi, chi chi, đồng thời vươn tay kéo Thao Thiết, tựa hồ muốn nhấc Thao Thiết ra khỏi mặt nước. Trông thấy động tác của Tiểu Hôi, ba con thú kia nhất loạt kêu lên ai oán, đồng thời Thao Thiết cũng không theo sự lôi kéo của Tiểu Hôi mà đứng lên, ngược lại cái đầu to tướng của nó lại khe khê lắc lư.

Chính vào lúc này, đột nhiên phía trước truyền lại một tiếng rống trầm đục, chính là do Quỷ Ngưu phát ra. Tiểu Hôi, Thao Thiết và hai con thú kia đồng thời quay sang nhìn, chỉ thấy Quỷ Ngưu tựa hồ có điều gì muốn thuyết minh, sau khi rống lên, cả tám thân to lớn từ từ di động, bộ dạng như muốn đứng lên.

Những con thú còn lại dăm dăm nhìn Quỷ Ngưu, trong số linh thú thân hình Quỷ Ngưu lớn nhất, xem ra thể lực cũng tốt nhất, chỉ coi nó cố sức giãy giụa, thân hình khổng lồ sắp sửa quỳ lên đứng dậy, đột nhiên từ phía trên xuất hiện bốn luồng sáng đỏ sẫm trông như những cây trụ màu đỏ, mau lẹ bao trùm bốn con cự thú trong ánh hồng quang. Quỷ Ngưu lúc này tựa hồ mất hết sức lực, như tòa núi đổ sầm một tiếng, lại ngã

xuống nước, huyết hoa bắn ra tung tóe, vừa đau đớn vừa thê thảm. Những con thú khác bị nhốt trong màn sáng hồng đồng thời cũng lộ vẻ thống khổ. Tiểu Hôi đứng trên đầu Thao Thiết, hồng quang chiếu xuống tự nhiên cũng trùm lên người nó, nhưng không biết làm sao đại khái đối với Tiểu Hôi không có ràng buộc gì, Tiểu Hôi chỉ giật mình một cái rồi phát giác bản thân mình không có gì lạ.

Bốn đạo hồng quang từ trên cao xạ xuống, sau khi trùm kín thân hình bốn con thú, trong ánh hồng chớp động mau chóng xuất hiện từng đoàn từng đoàn những tia bạch khí từ thân mình những con linh thú bị hút ra, âm thầm bay lên biến mất ở trên cao.

Trông thấy tình cảnh này, đương nhiên Tiểu Hôi hiểu rõ mọi sự, quay phắt lại, ba mắt mở tròn, con mắt chính giữa chớp sáng lấp lánh, dị quang lưu chuyển.

Bốn luồng hồng quang nọ nhìn từ dưới lên trên dần dần nhỏ lại, thì ra từ chiếc quái đỉnh lơ lửng ở khoảng cách cao hơn bình đài chừng mười trượng phát xạ ra.

Tiểu Hôi dán mắt nhìn vào quái đỉnh, đột nhiên hú lên một tiếng quái dị, hai chân đạp mạnh, thân hình rời khỏi đỉnh đầu Thao Thiết bay thẳng tới chỗ Quỷ Ngưu. Đám linh thú nhất loạt nhìn Tiểu Hôi lướt trong không trung, nhưng thân hình đột nhiên biến đổi kỳ dị, kim quang trong con mắt giữa trán đại thịnh, phóng ra một luồng sáng rực rỡ chói mắt, bên trong thân thể phát ra những tiếng răng rắc kịch liệt từ đầu đến chân.

Tiểu Hôi vượt qua khoảng cách hơn một trượng, hạ xuống thân hình to lớn của Quỷ Ngưu, thân hình đã bao trùm trong một tầng kim quang sáng rực, thân hình so với lúc trước lớn hơn gấp đôi, nhưng hiển nhiên vẫn còn chưa ngừng lại, Tiểu Hôi không dừng lại ở thân hình Quỷ Ngưu, liên tiếp hú lên, đột nhiên lại nhảy vọt lên, thân hình lại lần nữa bay lên không, lần này lại hướng về phía thạch trụ lướt tới.

Lần này khi lướt trong không trung, thân hình Tiểu Hôi lại phát sinh biến hóa, từ sâu trong lớp kim quang sáng chói chợt xuất hiện ánh hồng kỳ dị, mau lẹ giao tiếp với kim quang, "oàng" một tiếng như sét nổ, thân hình tam nhãn linh hầu vụt bành trướng, giống như truyền thuyết về sự lột xác, đột nhiên biến thành một con cự hầu thân hình cao tới hơn trượng, ba con mắt đỏ hồng như máu, trong miệng chìa ra hai chiếc nanh nhọn hoắt, uy phong凛冽, sát khí đại thịnh.

Bịch! thân hình to lớn của Tiểu Hôi nhảy phốc lên đầu thạch trụ, thạch trụ to lớn không ngừng chao đảo. Đồng thời Tiểu Hôi không chút do dự, không ngừng rống lên, mau lẹ trèo lên trên.

Thạch trụ cao mười trượng với thân thủ lúc này của cự hầu chỉ trong nháy mắt đã vượt qua, thân hình to lớn của Tiểu Hôi nhảy lên bình đài, ngẩng đầu nhìn quái đỉnh lơ lửng trên không trung, cự hầu giơ tay vỗ ngực, ngửa đầu hét lớn: "A a!"

Tiếng hú này uy thế kinh người, phong vân biến sắc, hang động vốn yên tĩnh bây giờ tiếng rú gào truyền lan khắp nơi khắp chốn, hồng quang rung động trong không gian, trên Phục Long Đỉnh, vàng sáng hồng run rẩy, đoạn những luồng hồng quang tựa hồ như có linh tính từ từ chuyển động.

Đối diện với trận pháp quỷ dị và sự vật chưa biết này, Tiểu Hôi nhăn mặt nhẹ rằng, mặt mũi đầy vẻ hung hãn, ngửa đầu hét lớn, sau đó đằng không bay lên, tới cự ly mười trượng cao, đột nhiên quát vang, oai mãnh đáng sợ, hồng ảnh trên đường tiêu thất hết, ý hẩn muốn chớp lấy Phục Long Đỉnh.

Nhưng Tứ Linh trận đâu dễ coi thường, đúng lúc Tiểu Hôi định chớp lấy nó, chợt xung quanh Phục Long Đỉnh xuất hiện một quầng sáng đỏ như máu, thân hình to lớn của Tiểu Hôi va vào vàng sáng này, lực đạo mãnh liệt như vậy lập tức hóa thành mất tăm mất tích, không thể tiến vào một chút nào, lại rơi xuống dưới.

Ngay lập tức, Tứ Linh huyết trận bắt đầu phản kích.

Vô số bóng hồng quang trong không trung nhất loạt tụ lại, xa xa Phục Long Đỉnh tựa như một vàng mặt trời đỏ chói kỳ dị, xung quanh hàng vạn điểm sáng hồng hình thành một tấm màn sáng khổng lồ, trên đó chợt hiện hàng trăm vật thể màu đỏ lớn chừng ba thước, ngay sau đó những tiếng "oanh oanh" trong chớp mắt đã vang động cả hang động, những vật hồng sắc này rung động càng thêm kịch liệt, từ bên trong bắn ra những bong bóng máu tròn tròn quái dị khủng khiếp, xạ xuống như mưa bão, nhắm thẳng vào Tiểu Hôi.

Tiểu Hôi ngẩng lên trời hú như sấm sét, quanh mình kim quang càng thêm sáng chói, thân hình vừa chạm đất lập tức lặn qua một bên, thân thủ linh hoạt nhẹ nhàng, quỷ vật từ trên không bắn xuống nhất loạt đập vào bình đài, trong chớp mắt mặt đất cứng rắn của bình đài đã bị ăn mòn thành một loạt hố sâu, lại phát xuất âm thanh xì xì quái dị khiến người ta thật kinh tâm động phách.

Đột công kích như cuồng phong bạo vũ này vừa chấm dứt, không để Tiểu Hôi kịp thở, từ trên không tấm màn sáng đã phát sinh dị biến, hồng sắc quang trên màn sáng lại lần nữa phình lên đến hơn mười chỗ, lớn chừng nửa trượng, tốc độ cực nhanh, căn bản không chờ Tiểu Hôi phản ứng lại, từ trung tâm bắn ra những khô lâu quang ảnh màu đỏ, tay cầm đao kiếm, miệng phun độc dịch, lửa nóng hay băng lạnh, từ trên không rú gào nhảy xuống, nhe nanh múa vuốt nhào đến chỗ Tiểu Hôi.

Cảnh tượng này thật đáng sợ như địa ngục, hang động to lớn vang động tiếng rú rít, nước trong Huyết Trì không ngừng sôi trào, tứ đại linh thú hết sức phẫn nộ, tất cả đều vươn đầu gào rống liên miên.

Ở trên bình đài, hơn mười khô lâu ảnh đồng thời nhảy xuống, nhưng Tiểu Hôi nhìn cảnh tượng này càng thêm hưng hân, hai tay nắm thành quyền đầu đặt trước ngực, há miệng hét lớn, không lùi mà tiến xông thẳng vào đám khô lâu ảnh đang ào ào phi đến, hóa thành một bóng xám lớn, chớp mắt đã lọt vào giữa trận huyết hồng.

A a...

Tiếng rống to như sét nổ, xé rách không gian, Tiểu Hôi tả xung hữu đột trong trận khô lâu, hai cánh tay to tướng múa lên như điên cuồng, lập tức đánh khô lâu trước mặt văng đi, một khô lâu khác huy đao chém tới, Tiểu Hôi đánh ra một quyền, quyền kinh cứng rắn đánh bật lưỡi đao chém ngược vào đầu đối phương, tiện đà đá ra một cước, "hự" một tiếng, khô lâu nọ bị đá bắn ra xa, văng xuống Huyết Trì.

Xung quanh đám khô lâu kêu la quái dị, ào ào xông lên, tựa hồ không biết sợ là gì, tầng tầng lớp lớp những chiêu thức ác độc từ bốn phương tám hướng ập tới, không bao lâu thân hình lông xám của Tiểu Hôi đã trúng năm sáu vết thương, trong đó có mấy chỗ lập tức biến thành màu đen sẫm, hiển nhiên có chứa kịch độc. Vết thương đau đớn kịch liệt càng khiến cự hân đại phát hung tính, xoay người đánh ra một chưởng sấm sét, chưởng phong ầm ầm quét qua, âm thanh lảng địu rồi mới thấy ba cái đầu khô lâu lăn lóc trên mặt đất, ba thân hình không đầu còn bước thêm mấy bước rồi mới chịu ngã xuống.

- o O o -